

Răstimpul

Doina Bezea

Răstimpul ăsta mut
ce curge-n ape,
ca pe-o icoană
aburind sub feșnic,
mi-a istovit scânteia
prinsă-n pleoape,
prinzându-mi cu lăcate
somnia veșnic.

Ascult cum cântă
îngerii prin iarbă,
scobind cununi prin
suflete plecate,
pe mâinile-mi răcite
ploaia oarbă,
mi-a șters cu fruntea-i
glodul de păcate.

Răstimpul ăsta-n care
mă-nalț ca o suflare,
se scutură de oase
prin pielea de pământ,
își trage-n ceruri umbra
plăpândă ca o boare,
și-n mii de curcubeie
respir din nou și cânt!
Autor Doina Bezea